Köszönőbeszéd

Szeretném szívből megköszönni a Vésztői Sérült Gyermekekért Egyesületnek, hogy méltónak találtak erre az elismerésre, és engem jelöltek erre a díjra. Különösen sokat jelent számomra ez a jelölés, hiszen olyan emberektől érkezett, akikkel közös ügyért dolgozunk, akikkel együtt éljük meg a mindennapok örömeit és nehézségeit, és akikkel közösen hiszünk abban, hogy munkánkkal valódi változást hozhatunk a fogyatékossággal élő gyermekek és családjaik életébe.

Hálás szívvel köszönöm az ÉTA-nak is ezt a megtisztelő elismerést, a bizalmat, valamint azt az áldozatos munkát, amellyel a civil szervezeteket, a fogyatékossággal élő embereket és családjaikat támogatja. Külön szeretném kiemelni azokat a lehetőségeket is, amelyeket a rekreációs táborok szervezésével biztosít a fogyatékossággal élő emberek, családjaik és a velük dolgozó szakemberek, munkatársak számára. Ezek az alkalmak nemcsak kikapcsolódást, hanem feltöltődést, közösségi élményeket és a mindennapi terhekből való kiszakadás lehetőségét is jelentik, hiszen azoknak is szükségük van a pihenésre és a feltöltődésre, akik nap mint nap másokért dolgoznak. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek, és átvehetem ezt a díjat.

Köszönöm azoknak is, akikkel nap mint nap együtt dolgozhatok. Hiszem, hogy egy ilyen elismerés soha nem csupán egyetlen emberről szól. Mögötte ott vannak a közös erőfeszítések, a segítő kezek, a támogató szavak, az együtt megélt sikerek és nehézségek, mert egy ügy akkor válik igazán fontossá, ha vannak emberek, akik szívükkel is mellé állnak.

Mindenekelőtt szeretnék azokról a családokról beszélni, akikért ezt a munkát végezzük.

Azokról az édesanyákról és édesapákról, akiknek a mindennapjai olyan küzdelmekkel telnek, amelyeket kívülről talán soha nem láthatunk igazán. Akiknek minden reggel újra össze kell szedniük az erejüket, akkor is, ha előző este még könnyek között hajtották álomra a fejüket. Akiknek aggódniuk kell a gyermekük jövőjéért, az egészségéért, a boldogulásáért, és sokszor olyan terheket kell hordozniuk, amelyekről másoknak talán fogalmuk sincs.

Ők azok, akiknek akkor is tovább kell menniük, amikor már elfáradtak. Akiknek akkor is mosolyogniuk kell, amikor belül talán sírnak. Akiknek újra és újra fel kell állniuk, mert a gyermeküknek szüksége van rájuk, és Ők minden nehézség ellenére felállnak. Minden egyes nap.

Talán soha nem tudjuk igazán átérezni, mennyi lemondás, félelem, aggódás, türelem és végtelen szeretet van ezekben a családokban. De kötelességünk észrevenni, meghallgatni őket, és nem hagyni, hogy egyedül maradjanak a küzdelmeikkel, mert ezek a szülők nem sajnálatra, hanem megértésre, elfogadásra, megbecsülésre és valódi segítségre vágynak. Megérdemlik, hogy ne csak a nehézségeiket lássuk, hanem azt a hihetetlen erőt is, amellyel nap mint nap helytállnak.

Szeretném elmondani azt is, hogy mindez rám, a saját munkámra, milyen nagy hatással van. Ezeknek a szülőknek az akaratereje, kitartása és rendíthetetlen szeretete nap mint nap erőt ad nekem is. Sokszor éppen ők tanítanak meg arra, hogy nincs lehetetlen, hogy akkor is menni kell tovább, amikor már úgy érezzük, elfogyott minden erőnk. Fel kell állni, tenni kell, és hinni abban, hogy a legnehezebb helyzetekben is van tovább. Az ő küzdelmük és elszántságuk engem is újra és újra motivál, és emlékeztet arra, hogy soha nem szabad feladni. Talán ők sokszor nem is tudják, mennyi erőt adnak nekünk pusztán azzal, ahogyan nap mint nap helytállnak.

A fogyatékossággal élő gyermekek és emberek mellett töltött idő engem is nagyon sok mindenre megtanított. Talán mindenekelőtt arra, hogy a szeretetnek nincs szüksége tökéletes mondatokra, különleges képességekre vagy nagy gesztusokra. Ők sokszor olyan őszintén, olyan tisztán és önzetlenül tudják viszonozni a feléjük áradó szeretetet, ahogyan arra talán mi sem vagyunk mindig képesek.

Egy mosoly, egy ölelés, egy csillogó tekintet, egy apró érintés vagy egy őszinte öröm olyan sokat tud jelenteni. Néha egyetlen pillanat elég ahhoz, hogy az ember érezze: amit ad, annak valóban van értelme.

Megtanítanak bennünket arra, hogy a szeretet nem a szavakban, nem a teljesítményben és nem a tökéletességben rejlik, hanem abban, hogy elfogadjuk egymást úgy, ahogy vagyunk, és képesek legyünk tiszta szívből kapcsolódni a másik emberhez. Talán ez az egyik legnagyobb ajándék, amit tőlük kapunk: miközben azt hisszük, mi segítünk nekik, ők is nap mint nap adnak nekünk valamit. Emberséget, őszinteséget, feltétel nélküli szeretetet. Olyan értékeket, amelyekre mindannyiunknak nagy szüksége lenne.

Ha valamit megtanultam a családokkal és a gyermekekkel való találkozások során, az az, hogy néha nem kell nagy dolgokat tennünk ahhoz, hogy sokat jelentsünk valakinek. Elég, ha ott vagyunk. Ha

meghallgatjuk a másikat. Ha megfogjuk a kezét, amikor szüksége van rá. Ha éreztetjük vele, hogy nincs egyedül.
Nekünk, akik segítőként mellettük állunk, talán ez az egyik legfontosabb küldetésünk: kapaszkodót nyújtani, reményt adni, és emlékeztetni a családokat arra, hogy nem kell minden terhet egyedül cipelniük.
Számomra ez a munka nem csupán hivatás vagy feladat. Ez szívügy. Olyan út, amelyen nemcsak adni lehet, hanem rengeteget tanulni és kapni is. És talán éppen ezért érzem azt, hogy érdemes nap mint nap folytatni.
Szeretnék azonban egy fontos gondolatot is megfogalmazni, mert úgy érzem, erről sem hallgathatunk.
A fogyatékossággal élő emberek, az őket nevelő családok és az értük dolgozó civil szervezetek sokkal több figyelmet, megbecsülést és támogatást érdemelnek annál, mint amennyit ma kapnak. Jó lenne, ha társadalmi szinten is jobban észrevennék őket. Ha nemcsak különleges alkalmakkor beszélnénk az elfogadásról és az esélyegyenlőségről, hanem a hétköznapokban is valódi tartalommal töltenénk meg ezeket a szavakat.
Szeretném megszólítani a döntéshozókat, az állami és önkormányzati szereplőket is, hogy fordítsanak nagyobb figyelmet a fogyatékossággal élő emberekre, az őket nevelő családokra és a civil fenntartású intézményekre!
Ezek az intézmények nem egyszerűen szolgáltatásokat nyújtanak. Emberekről gondoskodnak, életeket kísérnek, családoknak jelentenek biztonságot, és sokszor olyan terheket vesznek le a szülők válláról, amelyek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy ők is erőt gyűjthessenek a következő napokhoz.
Ezt a munkát azonban nem lehet kizárólag szeretetből, lelkesedésből és önfeláldozásból fenntartani. Szükség van kiszámítható finanszírozásra, megfelelő feltételekre, szakmai és anyagi megbecsülésre, valamint valódi támogatásra, mert a fogyatékossággal élő emberek élete nem lehet kevésbé fontos. A családjaik nem maradhatnak magukra, és az értük dolgozó intézmények sem küzdhetnek állandó bizonytalanságban.
Különösen fontos lenne az ágazatok közötti bérfeszültségek csökkentése is, hiszen a méltatlanul alacsony bérek és az anyagi megbecsülés hiánya egyre több szakembert sodor a pályaelhagyás felé, veszélyeztetve ezzel az ellátás biztonságát és jövőjét is.
A civil szervezetek nem a társadalom szélén állnak. Olyan értéket teremtenek, olyan feladatot vállalnak magukra, amely nélkül sok család élete még nehezebb lenne.
Azt szeretném, ha ezeknek az embereknek és szervezeteknek a munkájára nemcsak a szociális munka napján, nemcsak kiemelt alkalmakkor vagy akkor figyelnénk, amikor egy-egy nehéz helyzet különösen láthatóvá teszi a problémákat, hanem az év minden napján. Hiszen az ő munkájuk, a családok küzdelmei és a fogyatékossággal élő emberek szükségletei nem csak bizonyos napokon léteznek. A mindennapokban is megérdemlik a figyelmet, a megbecsülést és azt a valódi támogatást, amely nélkül ezt a munkát hosszú távon nem lehet méltó módon végezni, mert a szeretet és az elhivatottság elindítja ezt a munkát, de ahhoz, hogy méltó módon folytathassuk, a társadalom és a döntéshozók felelősségvállalására is szükség van.
Ezt a díjat nemcsak saját elismerésemnek tekintem, hanem mindazokénak is, akik ezen az úton járnak. A szülőké, akik soha nem adják fel. A segítőké, akik nap mint nap a háttérben dolgoznak. Az intézményeké és civil szervezeteké, amelyek sokszor nehéz körülmények között is kitartanak. És természetesen azoké a gyermekeké és felnőtteké, akiktől nap mint nap annyi szeretetet és emberséget kapunk.
Köszönöm a Vésztői Sérült Gyermekekért Egyesületnek, hogy hittek bennem, és lehetőséget adnak arra, hogy ennek a fontos ügynek a szolgálatában dolgozhassak.
Köszönöm az ÉTA-nak ezt a megtisztelő díjat, és mindazoknak, akik munkájukkal, támogatásukkal és emberségükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy világunk egy kicsit elfogadóbb, figyelmesebb és szeretetteljesebb legyen.
Végezetül szeretnék egy gondolatot magammal és talán mindannyiunkkal is elvinni innen:
Hiszem, hogy amíg képesek vagyunk észrevenni egymást, amíg van bennünk együttérzés, szeretet és tenni akarás, addig mindig van remény. Mindig van értelme segíteni, odafigyelni, és újra felállni akkor is, amikor nehéz, mert talán nem az a legfontosabb, hogy mennyit adunk, hanem az, hogy amit adunk, azt mennyi szívvel tesszük.

És ha közben akár csak egyetlen családnak, egyetlen gyermeknek vagy embernek könnyebbé tudjuk tenni a mindennapjait, akkor már megérte. **Nagyon szépen köszönöm! Köszönöm, hogy meghallgattak!**